

Bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 1.

Det foreslås at ophæve bestemmelsen om, at retten til at få dagpenge udbetalt af arbejdsgiveren fortabes, såfremt lønmodtageren har pådraget sig sygdom ved fortsæt eller grov uagtsomhed, eller han ved stillingens overtagelse svigagtigt har fortiet helbredsoplysninger af betydning for ansættelsesforholdet. Den refererede bestemmelse har medført en række uacceptable afgørelser for lønmodtagerne.

Til nr. 2.

Det er i § 6 bestemt, at sygdomstilfælde uden grundet ophold skal anmeldes til arbejdsgiveren, således at undladelse heraf medfører bortfald af krav på dagpenge fra arbejdsgiveren, medmindre særlige omstændigheder foreligger.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at denne bestemmelse frembyder en del fortolkningstvivl, som kan være til skade først og fremmest for lønmodtagerne.

Forslagsstillerne finder derfor, at bestemmelsen må suppleres med anvisning af en fremgangsmåde, således at lønmodtageren ved at følge denne har sikkerhed for at have opfyldt sin underretningspligt.

Det foreslås i overensstemmelse hermed at fastsætte, at skriftlig meddelelse betragtes som rettidig, når den er arbejdsgiveren i hænde senest den tredje fraværsdag.

Det er naturligvis muligt for lønmodtagerne fortsat at benytte hidtil anvendte meddelelsesformer.

Til nr. 3 og 4.

Ifølge § 7, stk. 1, kan arbejdsgiveren forlange, at lønmodtageren dokumenterer, at fraværet skyldes sygdom. Denne formulering blev gennemført ved et ændringsforslag, om hvilket det i de ledsagende bemærkninger hed, at der herved blev åbnet mulighed for, at dokumentationen ikke nødvendigvis skulle være i form af lægeerklæring.

Det bag ved denne bestemmelse liggende ønske om at undgå en for vid anvendelse af lægeerklæringer deles af arbejdsmarkedets hovedorganisationer, som har anbefalet, at dokumentationen tilvejebringes ved en erklæring fra lønmodtageren selv om, at fraværet skyldes sygdom.

Forslagsstillerne finder, at loven bør fastsætte klare bestemmelser om, i hvilke tilfælde arbejdsgiveren bør kunne forlange lægeattest. Da det er forslagsstillernes opfattelse, at lægeattest kun bør kræves ved sygdomme af en vis varighed, foreslås det at affatte § 7, stk. 1 og 2, således, at arbejdsgiveren i de to første uger af fraværet kun kan forlange skriftlig erklæring fra lønmodtageren selv om, at fraværet skyldes sygdom, medens arbejdsgiveren for tiden herudover kan forlange lægeerklæring.

Det foreslås endvidere at ophæve bestemmelsen om, at lægeerklæringen skal udtale sig om sygdommens varighed. I konsekvens af, at lægeerklæringen herefter kun skal bekræfte, at fraværet skyldes sygdom, findes bestemmelsen om, at erklæringen kan foreligge i form af en specialisterklæring, upåkrævet.

Til nr. 5.

Efter forslagsstillernes opfattelse kræver behandlingen af de under dagpengeudvalget hørende sager kendskab til lokale faglige forhold, hvorved man som geografisk enhed tager amtet. Det foreslås derfor, at den berørte faglige organisation udpeger en person til at deltage i sagens behandling på lige fod med udvalgets faste medlemmer.

Til nr. 6 og 7.

Efter forslagsstillernes opfattelse bør der gælde en tidsfrist for dagpengeudvalgets og den sociale ankestyrelsens afgørelse af sagen. En frist på 4 uger findes passende.

Til nr. 8.

Forslaget tilsigter ligesom de under nr. 3 og 4 foreslåede ændringer at begrænse adgangen til at kræve lægeerklæring. Det foreslås dog at åbne adgang for det sociale udvalg til også inden for 14 dages perioden at kræve lægeerklæring, idet der navnlig vil kunne være behov for dette i tilfælde, hvor det sociale udvalg udbetaler dagpenge i fortsættelse af arbejdsgiverperioden.

Til nr. 9.

Forslaget tilsigter ligesom de under nr. 6 og 7 foreslåede ændringer at fastsætte en tidsfrist for saksstyrelsens og ankestyrelsens behandling af klager.